

Virgil RAȚIU s-a născut în 1951 în satul Sânmartinu de Câmpie, jud. Mureș. Este directorul Editurii Aletheia din Bistrița. În prezent locuiește în Cluj-Napoca.

Debut: *Atunci când te reîntorci acasă* (versuri), Editura Litera, București, 1976.

În 1988 îi apare romanul *Cărțile cu Alfonz*, Editura Dacia, Cluj-Napoca; ediția a 2-a, revăzută și adăugită (prefață de Ion Bogdan Lefter), Editura Paralela 45, Pitești. După 1990, a publicat cărți pentru copii: *Carte de bucate necolorate*, (scrisă în 1985), cu desene de Răzvan Tenie-Brădean, Editura Clusium, 1996 – Premiul USR, Filiala Cluj, *Carte de rugăciunițe*, cu desene de Marcel Lupșe, Editura Emia, Deva, 2009 – Premiul USR, Filiala Cluj; ediția a 2-a, revăzută, Editura Charmides, Bistrița, 2016, *Cartea cu Alfonzel conectat la Internet*, Editura Emia, Deva, 2000. A publicat proză scurtă: *Cartea persoanelor*, Editura Limes, Cluj-Napoca, 2005, *Profetul de la Duba*, Editura TipoMoldova, Iași, 2013. În anul 2000 îi apare *Cartea cu politice* – volum de opinii politice, Editura Aletheia, Bistrița.

A îngrijit următoarele ediții: Deliu Iulian Bălan, *Frate de cruce sau K-1942* (memorii din detenție, postdetenție, documente, poeme), Ed. Aletheia, Bistrița, 2002; Virgil Săcărea, *Somnoroiu și Somnoroaia* (proză pentru copii), Ed. Aletheia, Bistrița, 2002; Constantin Brâncuși, *206 dodii* (aforisme, maxime, cugetări, vorbe), Ed. Aletheia, Bistrița, 2002.

Este membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Virgil Rațiu

Schițe poemadice

Lungi. Scurte. Foarte scurte. Linii

LIMES
2019

CUPRINS

faraon	5
*** (Toate cele vechi au trecut)	7
*** (Dar este unul potrivit Călăuzei)	8
*** (Iată, în fața Colinei fața faraonului bătută în nestemate)	9
*** (Nu, ideea nu s-a-ntrupat)	11
*** (Așternute îi sunt privirile la picioarele tale)	12
*** (Pășim prin triunghiul vieții)	13
*** (Iată gara)	14
*** (Erau pe Colina de Fier, noi)	15
*** (Noi, cele două umbre ale Elogiului, shadows)	17
*** (Așteptarea, mamă, așteptarea)	19
*** (Aseară s-a strecurat la fereastră)	21
*** (Intens îmi apasă aerul umerii)	23
*** (Miniștrii zorilor se arată pe orizontul Colinei)	24
*** (A venit, uite, Omul Danțului, sacâs)	26
*** (Stolul de vrăbii și miroase deasupra Colinei de Fier)	28
*** (Eu, sub-pasul Domniei Tale)	30
*** (Câtă superbie în călătoria pe miriștile roșii)	32
*** (Traversăm bulevardul de metal)	33
Ultra	35
(Dragă Vasile)	37
Oda în metru pe milă sau <i>Oda Neagră</i>	41
Uimiri, fakiri, alunecări, făcături	43
Sărutul	45
Rețetușa	46
Pe strada cu Viorele	47
Mătreața. Odă odioasă	48
*** (Ceva, ceva, la noi, nu mi se pare a fi în regulă)	49
A nins la Roma. Poem	50
De la A. Pann	52
Dezideriu	53
Rugină verde	55
Ion Mureșan	56
În spirit rural	57

Politica	58
Ateroscleroză	60
Reclamă.....	61
Hai cu visul!.....	62
Trei guri, zeci de mii de voci	63
*** (Dragă prietene / Visarea că visul... / niculae).....	68
În ziua Unirii.....	71
Domnișoara	72
Nudism.....	73
Poem de șaibă cu metaforă. Impresie	74
Codul lui Da Vinci.....	76

Dodii ifascinante 77

Miriadene psih..... 106

Gurmanzii	109
Insolenta	110
Tâmpitu'	112
Gamenide.....	113
A murit	114
Halucinogene	116
Bustul de zăpadă.....	118
Lang Enrich Vasile și Europa.....	122
Fumătoarea	128
Visul matinal	130

- Na-ți-o frântă! Alta n-am!
- Se spune că nu știi, nu se spune că nu știi tot.
- Lovitura te doare. Vorba te împunge. Politicienii își împart diurne grase.
- M-am strecurat între ceapă și coaja ei. E o hudoare de nedescris.
- Lasă treaba! Fă altceva!
- Dacă ai limbă și n-ai cap, degeaba o ai. În acest caz e bună de cravată, la gât, cu nod.
- Cine se mai gândește la ce va urma? Nenorocirile vin oricum.
- Are preț, înseamnă că-i un lucru. N-are preț? Înseamnă că-i un lucru foarte bun.
- Vinde oaia! Îngrijește lupul!

***

„Toate cele vechi au trecut și
toate s-au făcut noi” pe pista de ceară, cumplit,
la piciorul lui Atlas.

Erau istoviți tot muncind la „mortar și la cărămidă”
spre a-și zidi orașul lor portocaliu și
a-și adânci fântâna lor în oceanul prelins printre clădirile de
atomi sub Zodia Pulberii Cimentului Roșu.

În irisul fântânii, printre uneltele rămase în repaus,
se oglindeau nenumiții. Genunea și Apexul,
comunicând prin semne imateriale.

Fără să se manifeste, Călăuza sălășluiește a moțai
urduros pe rombul de zgură în miezul furtunii de mătase,
sub falduri, ca ochiul stacojiu dintre infinituri.

El visa să zidească orașe pe șoseaua de cremene,
la umbră de stoluri, sub imensele companii zburătoare...

A strigat: Ella! Ella!...

Răstignit.

Dânsa credea că el este ziditul între metale
sub Zodia Pulberii Cimentului Roșu, că el era... Chiar el era
ziditul.

Se aflau între vesperalii, muncind la „mortar și la
cărămidă”. În Bărăganii.

Respect Dar este unul potrivit Călăuzei,

care te face să străbați veacul pentru a tulbura uscatul și marea
cu momeala unui profit..., acela care te face să străbați
drumurile..., să te războiești cu ai tăi...,
să săvârșești fapte rușinoase, cruzimi spectaculoase,
josnicii în tainele conștiinței tale...,

unul, *ca regele Egiptului*, maestrul omagiilor,
Ramses, care se traduce cu „mâncătura ruginii”...

Iată, în fața faraonului Norul de Trandafiri și
Colina de Fier.

În fața Colinei fața faraonului bătută în nestemate.

Ședeau pe fotoliul Colinei,
între olane – spectatori impasibili,
înveșmântați în wolfram, bufnițe ale prestigiului,
orbiți de lumină, molfăind aerul.

Osândiți la nerepaus, ea urca pe bulevardul serpentinei
cu gura plină de pământ, femeia cu bărbatul în față.

Un vânt de pomină sufla povâtnindu-le
brațele și umerii și genunchii
spre poalele imensei Coline,
încât numai chip erau ei sub molima supunerii,
numai gând și înverșunare,
albi, ca întrupații fără de trupuri.

Pe culme, piramida Colinei se rotea
pierdută în negura aerului gros precum lava,
în jurul fotoliului, între olane –
nespus de plăcută acelor spectatori impasibili, înșiruiți ca
măgelele.

Firul de paig se legăna,
călăreau raze-laser pe care înaintau, bărbat și femeie.

O, măcar de-ar fi știut că iubesc! Iată, cele vechi treceau
și toate se făceau noi.

Pe bulevardul serpentinei
care conduce până la cer, în intersecția suspendată,
întrupații fără de trupuri vorbeau despre albul hârtiei
zăpezilor, iar cele vechi treceau și toate se făceau noi,
ca la îndemnul Ordinului Pulberii Cimentului Roșu,
pe *Via Lucis* până în fața Cuvântului.

Abia într-un sfârșit, între nori,
atunci abia și-au cercetat sufletele,
cu mult în fața lor aflate, printre conurile de purpură și suluri
de viespi argintii,
aidoma cuvintelor desprinse de lutul cărnii, grei ca elefanții,

și erau trași cu funii de ceară
pe panta aceea metalică
și s-au recunoscut. Omul a strigat strigătul său
și-au îngenuncheat
rușinați de rugăciunea ce le umbla prin urechi,
de imnul copleșitor,
mai copleșitor decât culoarea roșie,
rușinați de semnele care le umbreau obrajii,
dar pe nume încă nu-și spuneau, nu și-au adresat Cuvântul,
ei, nenumiții, bărbat și femeie,
îngenuncheați, căci tomai învățau să asculte.

***

Nu, ideea nu s-a-ntrupat, gând din înaltele podișuri cu
zdrahoni nu a sosit, pasăre incoloră numindu-se nesosirea.

Printre stivele de preparate culinare,
grămada de imbecili hohotea –
lipiți cu spinările, înșiși spinări fiind,
de fereastra autostrăzii.

Ea însă nu exista, se zice că nu ar fi fost în vehicolul
de purpură.

Astfel a început așteptarea, supliciu.

Pe chip, sub piele îl cotrobăia căutarea.

De-ar fi fost întâmplarea, da, numai întâmplarea,
ar fi simțit vindecare în așteptarea-i de beton și fier.

Dar nu a fost. Mirosea a metale de culoarea ciclamului,
ea însă nu viețuia în mașinăria sosită.

Priveați la ușile, la portierele ei rozosine –
pe cauciucuri ale silenției sprijinindu-vă, în creuzetul de
hohote – a mirare priveați.

De pe velociped o boare de iod și verdeață
s-a dezlipit, ca zâmbetele unei marionete. Ploua cu nichel.

Așa a început așteptarea.

La urmă, chiar el avea să descopere
pe zăpada ceramicilor încrustate meticulos,
chiar el să descifreze: Ella... Ella...

Uuuuuuu.....!

Dincolo, dincolo

abia s-au întâlnit, în cealaltă parte a Pământului!

Ea, multășteptata, își așternea părul

Pe lacul de wolfram al orașului...

La 14 ale lui August.

Respect
Căzute îi sunt privirile la picioarele tale,
ca frunza, ca ninsoarea,
ca o ploaie de furnici albe, fosforescente.

Atentă să nu strivești furnicile,
pășind, te văd apropiindu-te albastră
împreună cu fonta incandescentă a cerului.

Îmi locuiești în cuvinte,
pe umeri, ca o aureolă,
pe stern topită, în topire.

Iată, nu te strig,
nu te invoc,
atât de aproape,
mai aproape decât sufletu-mi –
supraviețuitorul meu –
iarba de uraniu pe care pășești,
vertebrele potecii care pătrunde sub marile lacuri ale tăcerii,
vântul care mișcă livezile timpului de fier.

Nu te strig,
nu te invoc.

Privindu-te te-am înveșmântat cu pulbere,
iar rochia ta miroase a zahăr
și urmerele pașilor a tisă și nuc,

ochii de nisip când închide
îți simte sărutul.

Pășim prin triunghiul vieții,
umbra celui ceresc prin iederă – pășim pe un covor de sunete,
totul este simplu ca în casa mare a Mariei, bunica.

Dacă am fi copii am umbla îmbrăcați
în tuburi de trestii. La poalele cerului
același soare scufundându-se
sub faldurii aceluiași roșu.